

ELLIOT FLETCHER

**ONE FOR
THE
ROAD**

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Elliot Fletcher
Oorspronkelijke titel: *One for the Road*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Omlagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Sam Palencia
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2234 5
ISBN 978 94 027 7868 7 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan..

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Maart

Alistair

Ik kon niet precies zeggen wanneer mijn leven was veranderd in een rokende hoop ellende. Misschien was het twee jaar geleden, toen ik geschorst werd bij mijn huisartsenpraktijk in de binnenstad wegens ‘onprofessioneel gedrag’.

Misschien was het maanden daarvoor, toen ik elke ochtend op weg naar mijn werk één halte langer in de metro van Glasgow bleef zitten, alleen maar om de chaos die me onvermijdelijk opwachtte zo lang mogelijk uit te stellen: een achterstand aan boze patiënten, stapels papierwerk en te weinig uren in een dag.

Of misschien was het al jaren daarvoor, toen ik mijn verloofde Juniper dumpte, slechts enkele weken nadat haar vader was overleden. Een gesprek dat levens veranderde had ik afgehandeld met één enkel telefoontje. Ik had er niet meer dan drie minuten en zevenentwintig seconden voor nodig om aan iedereen in mijn leven te bewijzen wat voor egoïstische klootzak ik eigenlijk was.

Tussen die mijlpalen in waren er waarschijnlijk nog oneindig veel kleine momenten, microver grijpen die samen het patroon vormden van een man die niet veel waard is. Maar vandaag sloeg alles.

‘Vertel me nou alsjeblieft niet dat je gewoon bent weggelopen bij de begrafenis van onze vader?’ De harde stem van Callum, mijn oudste broer, vulde vanuit de luidspreker de cabine van mijn gehuurde Land Rover.

Mijn handen spannen zich om het stuur, de smalle strook asfalt gleed onder de wielen door. ‘Ik ben gebleven zolang ik kon,’ antwoord-

de ik. Totdat de kist in de grond zakte en het voelde alsof mijn borst op springen stond.

Ik kon me zelfs nauwelijks herinneren hoe ik achter het stuur was geklommen of hoe ik de verkreukelde kopie van het testament van mijn vader op de passagiersstoel had gegoooid voordat ik met piepende banden de parkeerplaats van de begraafplaats af was gescheurd. Ik had ergens heen willen gaan waar ik aan hem herinnerd werd. Waar dan ook, zolang ik het beeld van die houten kist onder hopen aarde maar uit mijn hoofd kon wissen. Binnen enkele minuten nadat ik de hoofdweg op was gereden, besepte ik dat papa tijdens onze jeugd zoveel had gewerkt, altijd achter zijn bureau in de Kinleith-praktijk, dat hij ons nooit ergens mee naartoe had genomen. Geen enkel dagje uit, verdomme, zelfs geen picknick op het strand.

Dus reed ik het hele eiland Skye over naar de vuurtoren van Neist Point, waar ik in mijn auto bleef zitten terwijl de regen tegen de ruiten sloeg, totdat mijn lichaam begon te rillen van de kou.

‘Zolang je kon? Alistair! Dit was geen familiebarbecue. Ik snap dat we allemaal onze problemen met hem hadden, maar shit – hij was wel onze vader.’

‘Denk je dat ik dat niet weet?’

Onze vader, Jim Macabe, was geen makkelijke man geweest om mee op te groeien. Hij leidde zijn huishouden als een militaire eenheid. We waren zo’n beetje het Schotse antwoord op de familie Von Trapp, alleen zonder de genetische aanleg voor een perfecte toonhoogte. Zelfs nu, op mijn zevenendertigste, kon ik geen stap in het huis van mijn ouders zetten zonder die blik van hem voor me te zien, gericht op een van zijn vier kinderen die ongetwijfeld weer iets verkeerd had gedaan. Koud en vlak, alsof hij een inventarisatie maakte van elke verkeerde keuze die we ooit hadden gemaakt.

Hij was een klootzak, om het duidelijk te zeggen. Kort lontje. Onmogelijk tevreden te stellen. En toch kon ik zelfs weken na zijn dood nog steeds de drang niet van me afzetten om aan die onhaalbare eisen te voldoen.

Het was alsof ik ergens in mijn tienerjaren verslaafd was geraakt en

zijn goedkeuring mijn drug was geworden. Met genoeg inzet kon ik mezelf kneden tot precies de man die hij wilde dat ik was – een arts, net als hij – en in ruil daarvoor zou ik dan zijn genegenheid krijgen.

Fucking zielig.

Mijn handen omklemden het stuur steviger toen er een snik, die ik al maanden had ingehouden, omhoogkroop in mijn keel. ‘Shit, Callum, ik... Het spijt me. Gaat het goed met mama?’ Heeft ze me zien vertrekken?

‘Met haar gaat het prima. Juniper en ik blijven vannacht bij haar.’ Misschien was ik te zeer afgestompt, want het schuldgevoel dat zich als scherven in mijn borst had moeten boren bij het horen van de naam van mijn ex-verloofde, was niet meer dan een doffe steek.

Callums vriendin, hield ik mezelf voor. Dat was al maanden zo en toch moest ik er nog steeds aan wennen.

Wat een verknipte familiesituatie.

‘Mooi,’ zei ik afwezig. ‘Dat is mooi.’

‘Zeg nou gewoon dat het goed met je gaat. Dan kan ik Mal sturen...’

‘Nee. Laat hem maar.’ Mijn jongere broer had al genoeg aan zijn hoofd. ‘Ik ben toch al bijna thuis.’ Ik nam de afslag die je makkelijk voorbijrijdt richting Kestral Cove en het huisje dat ik daar sinds december huurde. Het was nog geen thuis. Maar het was er rustig. Schoon, afgezien van de geur van gefermenteerde kool die nog steeds in de bekleding hing (ik was tot de conclusie gekomen dat de vorige huurder als hobby groente en fruit inmaakte). Goed genoeg voor de paar maanden die ik hier wilde blijven terwijl ik mijn leven weer op de rails kreeg.

‘Oké,’ antwoordde hij kortaf. De gloed van achterlichten in de verte trok mijn aandacht toen hij verderging: ‘Zullen we morgenochtend –’

‘Shit!’ onderbrak ik hem. ‘Dat meen je niet!’ Ik zette volkomen zinloos mijn richtingaanwijzer aan en kwam tot stilstand achter een oude roze Volkswagen Kever.

‘Wat is er?’ vroeg Callum.

‘Niks. Gewoon een stomme toerist. Zal wel de verkeerde afslag hebben genomen.’ Hier was helemaal niets, behalve kilometers weiland en twee kleine huisjes aan de rand van de klif.

Mijn ruitenwissers maakten overuren in de stortregen en ik knipperde met mijn koplampen om aan te geven dat de persoon vóór me opzij moest – de auto stond niet eens op een passeerplek. ‘Het komt hier echt met bakken uit de lucht, ik kan wel even...’ bood Callum aan.

Altijd de held, altijd bereid te helpen, hoe vreemd het ook tussen ons was geworden. Er kroop schuldgevoel door me heen. Meer dan ik verdiende. ‘Ik red me wel.’

‘Ik vind niet dat jij alleen zou moeten zijn.’

Maar ik ben alleen, wilde ik zeggen. Glasgow. Skye. Dat maakte niets uit.

Mijn broers en mijn zus waren de enigen die nog contact met me zochten. Familieplicht en zo. Wie had er ooit gedacht dat je pas na een complete professionele ondergang ontdekte wie je echte vrienden waren?

Als je domme vragen stelt, weet je het antwoord al. Ik hoorde mijn vader, zijn strenge stem vulde de lege passagiersstoel als een spook.

Mijn vrienden in Glasgow had ik allemaal leren kennen tijdens mijn opleiding geneeskunde. Mensen die bij elkaar bleven uit gewoonte en omstandigheden. In het weekend gingen we nog altijd naar dezelfde bars als in onze studententijd, waar we klaagden over de ondergefinancierde gezondheidszorg en over die vreemde geur die altijd in het Royal Infirmary van Glasgow hing. Intussen dronken we whisky.

Nu was ik zelf zo’n naam geworden die terloops genoemd werd op medische congressen. *‘Heb je al gehoord dat Alistair Macabe zijn hele leven heeft verknaald? En heb je dat nieuwe endoscopische platform al gezien...’*

Niet dat het mij iets kon schelen.

Ik had geen vrienden nodig.

Wie had er als volwassene nog tijd of zin om nieuwe relaties op te bouwen? Ik had nauwelijks tijd om mijn bestaande relaties te onderhouden. En zelfs die wist ik uiteindelijk te verpesten.

Om succes te hebben moet je egoïstisch zijn; maak niet dezelfde fouten als ik.

Ik knipperde de stem van mijn vader weg, alsof ik de herinnering

kon wegpoetsen met voldoende ontsmettingsmiddel, en luisterde maar half naar Callum toen hij zei: 'Ik weet dat de voorlezing van het testament als een verrassing kwam, maar ik denk dat het goed voor je is, ook al had je het niet zo gepland. Als jij de praktijk van papa overneemt, kun je hier blijven... bij je familie.'

De praktijk van papa. Die woorden zakten als ijssplinters in mijn bloed en ik weigerde te kijken naar de passagiersstoel, naar het testament. Ik hoefde het niet nog eens te lezen. Ik kende het uit mijn hoofd.

En aan Alistair laat ik de Kinleith General-praktijk na. Maak me trots, jongen.

Maak me trots, jongen. Omdat ik dat nog niet gedaan had. Ik had het altijd al geweten. De permanente gezichtsuitdrukking van mijn vader was er een van afkeuring, maar het deed me meer pijn dan zou moeten om dat zwart-op-wit bevestigd te zien.

Ik had mijn hele volwassen leven afgestemd op één doel: vóór mijn veertigste senior partner worden in mijn eigen huisartsenpraktijk. Vier jaar eerder dan mijn vader dat was geworden. Als ik hem niet kon plezieren, dan zou ik hem in elk geval overtreffen. Maar toen moest hij zo nodig doodgaan en me ook dat nog afnemen – de kans om het zelf te verdienen. Alles waar ik voor had gewerkt, de jaren vol late avonden, werken in het weekend, slijmen bij oudere artsen, persoonlijke offers – allemaal voor niets.

Ik kon het geroddel in het dorp al horen. *Die kleine Alistair Macabe kon het toch niet redden in de grote stad... Kwam met hangende pootjes terug naar Skye.*

'Ik moet er nog even over nadenken,' zei ik afwezig tegen Callum. Inmiddels werd mijn aandacht getrokken door de toerist, een vrouw die vanaf de bestuurdersstoel de Kever uit sprong, de stortregen in. Ze liep om de auto heen en deed de achterklep open. Was ze soms gestrand? *Fucking geweldig.*

Vanuit de luidspreker zei de stem van Callum nog iets, maar ik luisterde niet, omdat ik de vrouw bekeek door het snelle heen en weer gaan van mijn ruitenwissers. Ze rende terug naar de bestuurderskant en kwam terug met een zaklamp. Het ging echt los daarbuiten. Nog

geen vijf uur, maar de opgezwollen wolken hadden de lucht veranderd in dat sombere grijs dat zo kenmerkend is voor de westkust van Schotland. Ondanks de regen zag ik nu dat er stoom uit de motor kwam en dat ze er met kleine, nerveuze handbewegingen naar stond te wapperen. Ja, ze had pech. Zou het lullig zijn om gewoon door te rijden? Erlangs te gaan? De ruimte tussen haar auto en de berm was krap, maar misschien lukte het.

In Glasgow was ik zonder na te denken doorgereden. Waarschijnlijk had ik iemand met pech niet eens opgemerkt tijdens mijn rit naar het werk. Oordopjes in, blik op mijn telefoon. Precies zoals ik het prettig vond.

Mijn broers zouden wel helpen.

Mal, mijn jongere broer, had het euvel waarschijnlijk met zijn blote handen gerepareerd, of de auto met brute kracht naar de dichtstbijzijnde garage geduwd. Callum, de dierenarts en dorpsheer van Kinleith, had de auto vast op de een of andere manier aan de praat gekregen. Met een glimlach en een klik met zijn vingers. Ik niet. Mijn kennis van auto's hield op bij de kleurcodes van de benzinepompen.

Ik legde mijn hand op de versnellingspook en keek naar de steile grasberm langs het pad. Mijn vierwielaangedreven auto kon wel een paar minuten offroad aan... maar, shit.

Ik sloeg met mijn vuist op het stuur. 'Callum, ik moet ophangen.'

'We moeten hier nog een keer over praten.' Hij klonk altijd moe als hij met mij sprak.

'Yep,' antwoordde ik, wetend dat ik zo'n gesprek zo lang mogelijk zou uitstellen. Ik hing op zonder nog iets te zeggen en manoeuvreerde mijn auto zo dicht mogelijk langs de Kever. Ik liet mijn raam zakken. 'Miss?'

Ofwel ze hoorde me niet, ofwel het kon haar niets schelen, want ze keek niet op. De kleine zaklamp zat tussen haar tanden geklemd nu haar vingers over de motor wapperden, duidelijk zonder enig idee wat ze deed. Alleen een dunne roze regenjas beschermde haar tegen de hoosbui, de voorkant ervan stond open, de jas wapperde om haar lichaam als een parachute die haar elk moment kon optillen.

Het vroege voorjaar op Skye kon net zo guur zijn als de herfst.

Ik schraapte mijn keel en riep: 'Hé, miss!'

Ze merkte me eindelijk op en wierp me over haar schouder een korte blik toe. Het was te donker om de kleur van haar ogen te zien, maar die stonden wijdopen en waren licht geïrriteerd. Ze haalde de zaklamp uit haar mond. 'Wat?'

'U blokkeert de hele weg.'

'Alsof ik daar iets aan kan doen.' Haar stem was helder en strak. Engels. Ze keek weer naar de motor, die waarschijnlijk net zo oud was als de auto.

Fantastisch.

'Hebt u een sleepdienst gebeld?'

'Nee. Die komen niet op zondag. Ik ben zo klaar.' *Tja.* Water liep in stromen over haar rug, langs haar blote benen, maakte haar roze cowboylarzen doornat. *O, jezus.* Dit meisje had nog minder verstand van auto's dan ik. Als ik haar nu achterliet, liep ze straks zo het veld in en van de klif af.

'Dan bel ik er wel een.' Ik trok mijn telefoon uit de houder. Kinleith had geen garage, maar in een naburig dorp zat er vast wel eentje die open was. Skye was dan misschien afgelegen, maar zo afgezonderd nu ook weer niet. Naar verluidt bleef de pub in Kinleith tegenwoordig zelfs na negen uur open.

Het bereik was hier waardeloos en daardoor duurde het even voordat de resultaten geladen waren.

'En?' riep ze uiteindelijk.

'Dicht.' *Jezus*, alsof ik in een tijdmachine was gestapt.

'Zoals ik al zei,' mompelde ze, zonder zich om te draaien.

'Luister, u weet duidelijk niet wat u doet,' zei ik, en ik probeerde niet geïrriteerd te klinken door haar toon. Maar zij hield mij op, toch? 'Is dit allemaal de moeite waard om doorweekt voor te raken? Ga maar weer in uw auto zitten, dan bel ik een taxi voor u.' Dan kon ik zonder schuldgevoel verder.

Blijkbaar niet, want ze negeerde me.

Ik keek toe hoe ze nutteloos bleef prutsen. 'Luister, meisje...' begon

ik. De Engelsen waren dol op dat woord, toch? Door die stomme tijdreizigersserie.

‘Noem me geen *meisje*, oké, *Braveheart*? Ik ben het spuugzat dat mannen denken dat ze mijn leven kunnen bepalen, dus hou gewoon je mond en geniet van de show.’

Nou, dat was dan duidelijk.

Ik kneep mijn lippen op elkaar en draaide mijn raam weer dicht. Kon ik hier echt blijven zitten wachten?

De wind rukte haar capuchon naar achteren en onthulde haar honingblonde haar dat meteen donkerbruin werd van het water voordat ze de capuchon weer op zijn plek trok. Mijn vingers bewogen richting de deurklink.

Niet doen.

Niet doen.

Je schoenen zijn van Italiaans leer. Gewoon niet gaan kijken.

Toen slaakte ze een verschrikte kreet.

‘Ik ben een idioot,’ mompelde ik, terwijl ik de stromende regen in stapte. De modder zoog meteen om mijn voeten. Ik probeerde geen grimas te trekken en pakte de paraplu van de achterbank.

Toen ik dichterbij kwam, zag ik dat de kleine auto vol zat met vuilniszakken en dozen waar kleding uit pulde. Op de voorstoel zat een klein meisje, niet ouder dan mijn zevenjarige tweelingnichtjes, rustig op een iPad te spelen.

Haar zusje? Nichtje?

De vrouw leek niet oud genoeg om een dochter te hebben. Misschien was het kind ontvoerd en stond ik op het punt een misdadiger te helpen.

Grappig genoeg – of eigenlijk helemaal niet grappig – zou dat niet eens het ergste zijn wat me dit jaar was overkomen.

Van dichtbij was de toerist kleiner dan ik had verwacht. Haar hoofd kwam nauwelijks tot mijn schouder nu ik naast haar ging staan en de paraplu zo hield dat we er allebei onder pasten. ‘Ik kijk wel even,’ bood ik aan, met een snelle blik naar haar.

Een dikke vlecht viel over een van haar schouders, het uiteinde er-

van verdween in haar jas. Onder de rand van haar capuchon zag ik alleen het onderste deel van haar gezicht. Maar dat was genoeg voor een blik op haar bleke huid en haar volle lippen, die van nature omhoogkrulden in een constante glimlach.

‘Weet jij iets van auto’s?’ vroeg ze.

‘Een beetje.’ *Niets dus.* Ik wist niet eens dat bij zo’n kleine auto de motor achterin zat. ‘Maar ik ben arts, hoe moeilijk kan het zijn?’

‘Een arts van auto’s?’

Opzettelijke spot?

‘Huisarts,’ mompelde ik. Daarna ging ik verder als een complete klootzak: ‘Ik kan met mijn ogen dicht een spoedtracheotomie uitvoeren. Hoe moeilijk kan dit zijn?’

Ze lachte en gebaarde naar de motor. Haar tanden glansden perfect wit in het licht van de zaklamp die ze me aangaf. ‘Ga je gang.’ Door dat gebaar rilde ik. Misschien ook door de regen – ik was mijn jas vergeten. Ondanks de paraplu sloeg de wind het water tegen mijn gezicht: dat liep langs mijn rug naar beneden als koude vingers toen ik me over de motor boog en de verschillende slangen en cilinders bekeek.

Het leek alsof ik een vreemde taal probeerde te lezen. Een taal die ik wel zou kunnen leren als ik er genoeg tijd in stak. Ik sprak redelijk Frans en Spaans en had in mijn vrije tijd Duits geleerd. Ik kon toch verdomme wel een auto aan de praat krijgen.

De toerist sloeg haar armen over elkaar en haar vingers tikten tegen haar onderarmen terwijl ik rondkeek. Ik onderdrukte de neiging om haar daarmee te laten ophouden.

Dat zal waarschijnlijk de accu zijn, concludeerde ik in gedachten bij het zien van het zwarte blok. Ik liet de lichtbundel van de zaklamp verder glijden. En dat andere ding heette volgens mij de dynamo, maar je kon onmogelijk zien of er iets mis mee was.

‘Misschien moet ik het even googelen.’ Ik pakte mijn telefoon en nam me voor me ooit eens in auto’s te verdiepen. Problemen oplossen zat in mijn aard. Als ik ergens niet uit kwam, bleef het door mijn hoofd spoken totdat ik het had opgelost.

‘O, mijn god.’ Zichtbaar geïrriteerd duwde ze zich in mijn persoon-

lijke ruimte en greep ze de stof van mijn trui vast. Mijn hart sloeg over. Met open mond onderging ik hoe ze me dichterbij trok, dichtbij genoeg om de warmte van haar lichaam te voelen en... dat ze haar handen afdroogde aan de stof van mijn trui.

‘Hé, weet je wel wat die kost...’

‘Heb je water?’ Met beide handen draaide ze de dop los van een doorzichtig reservoir in het midden.

Ik knipperde. Mijn hoofd liep vast. ‘In de auto.’

‘Mag ik dat?’

‘Heb je dorst?’

Weer flitsten haar tanden. Ze lachte me uit. ‘Het is voor de auto.’

Ik was snel weer terug om haar de metalen waterfles te geven, met de haast van iemand die probeert de modder in zijn sokken te negeren. Ze goot het water in het reservoir en deed een stap achteruit.

‘Helpt dat dan?’

‘Het koelt de motor,’ antwoordde ze, alsof ze dit al duizend keer had gedaan.

Na een minuut stopte de stoom en besepte ik dat ik voor de gek was gehouden. ‘Je had helemaal geen hulp nodig, hè?’

Er trok een glimlach om haar lippen. ‘Nee. Ik weet wél iets van auto’s. Nou ja, van deze auto in elk geval.’ Ze draaide de dop erop en gaf me de fles terug.

Ik was bijna blij met de regen; die koelde mijn gloeiende wangen. ‘Waarom liet je het mij dan proberen?’

‘Ik moest wachten tot de motor genoeg was afgekoeld om de dop los te krijgen. En ik had wel zin in een lolletje. Dat “ik ben arts, hoe moeilijk kan het zijn” van jou was het leukste wat ik deze week heb meegemaakt.’

Fucking fantastisch.

‘Fijn dat ik je een lolletje bezorgd heb.’ Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Red je het verder wel?’

‘Yep.’

‘Mooi. Kinleith ligt die kant op.’ Ik wees over mijn schouder en liep terug naar mijn auto.

‘Hé!’ riep ze me na. Ik bleef staan, tegen beter weten in. ‘Je moet me je nummer geven, voor het geval ik de volgende keer een nagel breek.’

Ha, ha. Blijkbaar hadden Engelsen ook gevoel voor humor. ‘Succes verder,’ riep ik terug, waarna ik mijn doorweekte lichaam in de bestuurdersstoel liet zakken. Zonder mijn gordel om te doen zette ik de Land Rover in de eerste versnelling en reed half de berm op om langs haar auto te komen.

Mijn schoenen zogen tegen de pedalen, totaal verpest. Ik had zin om haar de rekening te sturen. Maar dat zou betekenen dat ik haar nog eens moest zien.

De twee aan elkaar gebouwde huisjes lagen een paar bochten verderop en daar stopte ik enkele minuten later. Mijn toegewezen parkeerplek voor de deur negeerde ik door achter op het grind te parkeren. Dankbaar dat ik geen burens had, liet ik de motor draaien en probeerde ik mezelf wijs te maken dat het zachte gebrom klonk als rustgevend geruis. Of walvisgeluiden, dat zou ook moeten helpen.

Met een hoofd vol gedachten keek ik naar het scheve huisje. Geen enkele zin om naar binnen te gaan. De lichten waren uit en de gordijnen had ik opengelaten, waardoor de donkere ramen me aanstaarden als lege, onvriendelijke gaten.

Wat ik Callum ook had gezegd, mijn besluit stond vast.

Misschien had ik het in Glasgow verprutst, maar dat hield nog niet in dat Kinleith mijn thuis was.

Ik hoorde hier niet meer.

Ik moest mijn zaakjes op orde krijgen, de praktijk verkopen die papa me had nagelaten, en dan vertrekken.

Maart

Isla

Laat dit het alstublieft niet zijn.

Ik had nooit geloofd in ongeluk. Niet in de tandenfee of wensen op verjaardagstaarten. Ik had het één keer geprobeerd, toen ik vijftien was, toen ik mijn ouders tegen elkaar zag schreeuwen boven mijn volledig verlichte verjaardagstaart en besepte dat het aantal keren dat ze uit elkaar waren gegaan en weer bij elkaar waren gekomen hoger lag dan het aantal kaarsjes.

Ik had één wens gedaan. *Dat mij zo'n soort liefde nooit zou overkomen.* Nu ik de motor van Margriet uitzette – mijn geliefde Volkswagen Kever – die nog maar net was afgekoeld, besepte ik dat de vijftienjarige Isla er bekaaid af was gekomen. En dat vanwege een man die als beste openingszin had gehad: 'In het juiste licht lijkt jij een beetje op Margot Robbie.'

Margriet kwam pruttelend tot stilstand voor een huisje dat goed leek te passen in een waarschuwend sprookje voor kinderen, met een heks die binnen zat te wachten om mensen levend op te eten. Ik ontgrendelde mijn telefoon en bleef hangen bij de socialemedia-app waar ik mezelf de hele week al mee had gekweld. Mijn nog steeds gezwollen ogen namen de foto in zich op van Cameron, mijn ex, samen met Annabelle, zijn ex-vriendin van de middelbare school, over wie hij met klem had beweerd dat ik me geen zorgen hoefde te maken toen we iets meer dan een jaar geleden verhuisden naar zijn geboortedorp Kinleith.

Er is een reden dat we uit elkaar zijn, Lala. We zijn uit elkaar gegroeid. Eigenlijk denk ik dat jullie het geweldig met elkaar zullen kunnen vinden.

Blijkbaar maakte dat mij tot de idioot, want ik had die woorden als

waarheid aangenomen. Ik had Annabelle toegestaan me in haar vriendengroep op te nemen. Ik was lid geworden van hun breiclub en van het dorpscomité van Kinleith. Ik was met hen koffie gaan drinken en meegegaan naar hot yoga, zelfs naar een meidenweekend in Inverness.

En toch stonden ze daar speeksel uit te wisselen op de top van Ben Nevis, lang niet zo bezweet als twee leugenaars zouden moeten zijn na een wandeling van vier uur. Onder de foto stond: 'Echte liefde vindt altijd een weg', met tweehonderd likes.

Tweehonderd.

Ik had gisteren de fout begaan om door de reacties te scrollen, waarna ik onder de douche stond te huilen.

Het perfecte stel... Zo blij voor jullie... Ik wist altijd al dat jullie voor elkaar gemaakt waren.

Een kleine waarschuwing vooraf was wel zo netjes geweest.

Terwijl ik probeerde de tranen weg te slikken omwille van onze zevenjarige dochter Teddy, voluit Theodora, ging ik naar de e-mail die de makelaar – net oud genoeg om wettelijk gezien te mogen drinken – me vanochtend had gestuurd.

Ondanks mijn inspanningen vervaagde de tekst op het scherm van mijn telefoon. Ik had moeten beseffen dat de huurprijs te mooi was om waar te zijn.

In de advertentie stonden woorden als 'knus', 'authentieke elementen', 'uitzicht op zee'. Misschien zou dat uitzicht op zee morgenochtend bij zonsopgang zichtbaar worden, maar wat de rest betreft...

Ik kneep mijn ogen samen toen ik door de lichte regen naar het scheve huisje keek. De tuin was een verwilderde puinhoop van dorre stengels en distels, een welkome afleiding van de vieze ramen en vergeelde kanten gordijnen. Eén luik hing scheef en klapperde heftig in de wind.

Dit was de enige plek in het dorp die ik kon betalen met mijn schamele spaargeld, waarvan het grootste deel bestond uit de kleine erfenis van oma Pat. Zij had me ook de antieke auto nagelaten waarin ik nu reed.

'Het ziet er gezellig uit,' zei ik uiteindelijk hardop, en ik was verdomd trots dat mijn stem niet trilde.

Ik kon niet naar mijn ouders, zelfs niet als ik dat gewild had. Dankzij de laatste voicemail van tien minuten die mijn moeder had ingesproken wist ik dat ze momenteel weer bij elkaar waren en zich opmaakten om hun pensioengeld te verbrassen aan een wereldcruise.

Dit moest ik alleen doen.

Ik had een baan nodig – nou ja, eerst had ik een cv nodig. Het beetje geld dat ik verdiende met het bakken van verjaardagstaarten voor de moeders op school was niet genoeg.

Wat was tegenwoordig het tarief voor foto's van voeten? Toen Cameron en ik nog in Edinburgh woonden, had een man in de bus gezegd dat ik carrière kon maken als voetenmodel. Tien seconden later had hij gevraagd of hij mijn schoen mocht passen. Misschien geen heel betrouwbare aanbeveling, maar het moest toch ergens een teken van zijn.

Gezien de huurprijs van mijn nieuwe woning zouden zelfs mijn verleidelijke voeten waarschijnlijk niet genoeg zijn. Het toerisme op Skye floreerde. Goed voor de lokale economie, maar het eiland raakte zo overspoeld met vakantiewoningen voor de korte termijn dat de huizenprijzen de pan uit rezen.

'Het ziet er spookachtig uit.' Teddy keek op, haar blauwe ogen stonden verdrietig achter haar dikke montuur. Haar handen knepen haar knuffelkonijn bijna fijn. Tot deze week had ze dat dier al jaren niet meer aangeraakt. Toen had ik, bijna woord voor woord, het meest vertelde verhaal uit mijn eigen jeugd herhaald – *papa en ik wonen dan wel niet meer bij elkaar, maar we houden nog steeds heel veel van je* – en sindsdien was ze Bluebell niet meer uit het oog verloren.

'Het is niet spookachtig.' Met mijn elleboog gaf ik haar een duwtje, in een poging om mijn onzekerheid te verbergen. Want deze plek kon absoluut spookachtig overkomen. 'We gaan het hier hartstikke leuk krijgen. Alleen jij en ik, net alsof we op vakantie zijn. We kunnen net zo hard met Fleetwood Mac meezingen als we willen en als avondeten net zo vaak koekjesdeeg eten als we maar willen.'

Haar zucht was langzaam en veel te zwaar voor een zevenjarige. 'Papa zegt dat mijn tanden gaan rotten van suiker.'